

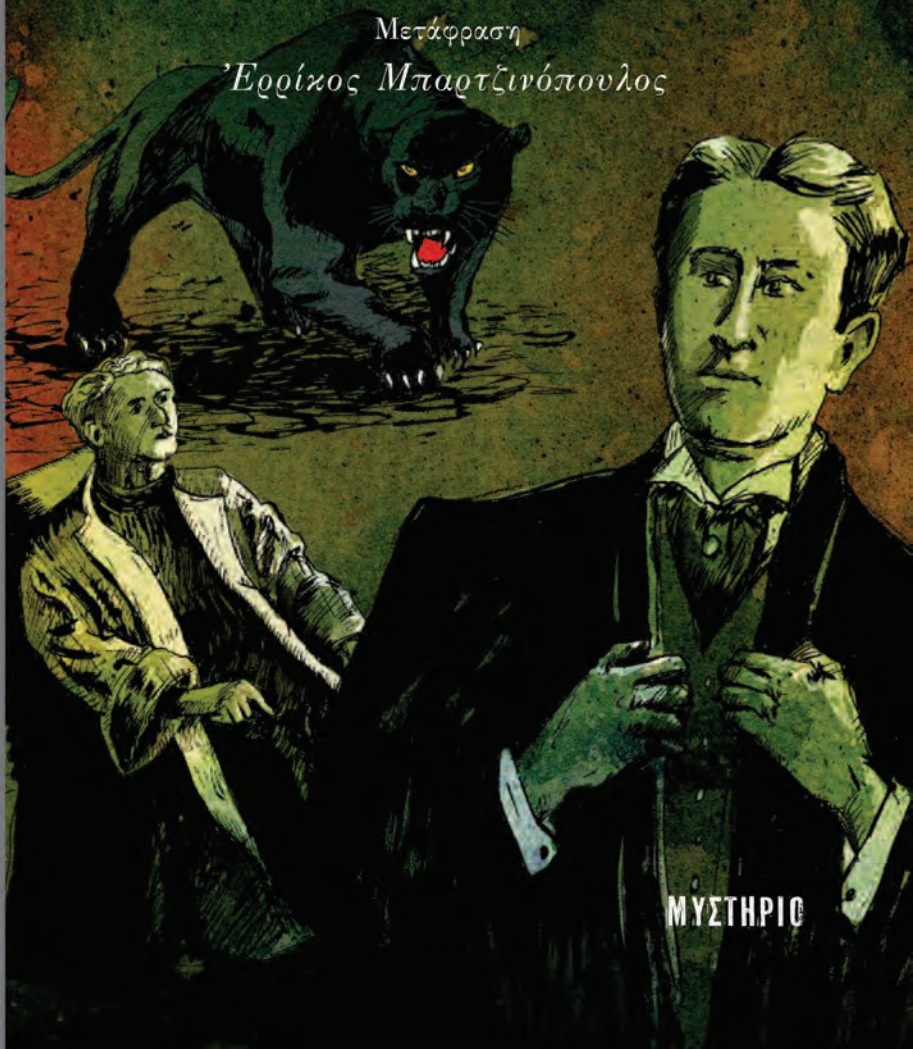
ARTHUR CONAN DOYLE

Ο ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΙΚΟΣ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ

ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Μετάφραση

Έρρίκος Μπαρτζινόπουλος

ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ALDINA

GUTENBERG

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΕΙΡΑΣ

Ζωή Μπέλλα-Ύαρμάου

*

Τῆ σειρά τῆς ALDINA ἐμπνεύστηκε
καὶ ὀργάνωσε ὁ Δημήτρης Ὑαρμάου (2014)

© Copyright 2017

Ἐκδόσεις Gutenberg

ISBN 978-960-01-1875-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

Διδότου 37, 106 80 Ἀθήνα

Τηλ.: 210 36.42.003 – Fax: 210 36.42.030

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Ἰασωνίδου 13, 546 35

Τηλ.-Fax: 2310 271147

www.dardanosnet.gr • info@dardanosnet.gr

e-shop: www.dardanosnet.gr

**Ο ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΙΚΟΣ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ
ΚΑΙ
ΆΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

ARTHUR CONAN DOYLE

**Ο ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΙΚΟΣ
ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ**

ΚΑΙ

ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Μετάφραση-Εισαγωγή-Σημειώσεις
Έρρίκος Μπαρτζινόπουλος

ΜΥΣΤΗΡΙΟ - 1
GUTENBERG || ALDINA

Ἄρχισα νὰ ἐνδιαφέρομαι καὶ νὰ πειραματίζομαι μὲ τὸν Πνευματισμὸ τὴν ἴδια ἐποχὴ πού δημιούργησα τὸν Σέρλοκ Χόλμς. Μεγαλώνοντας ἀποφάσισα πὼς ἔχει μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸν ντετέκτιβ.

ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΪΛ

Μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἱστορίες μυστηρίου ὅλων τῶν ἐποχῶν Ὁ Ἀγριόγατος τοῦ Κόναν Ντόιλ.

THE GUARDIAN

Ὁ πνευματιστὴς πίσω ἀπὸ τὸν Σέρλοκ Χόλμς.

THE NEW YORK TIMES

Μιὰ συναρπαστικὴ ἀναγνωστικὴ ἐμπειρία: ποικίλες ἱστορίες μυστηρίου, φαντασίας καὶ τρόμου σὲ διάφορες ἐποχές.

GOODREADS

«Σκέφτομαι νά σκοτώσω τόν Σέρλοκ Χόλμς, νά τόν ξαποστείλω μιὰ καί καλή. Μὲ ἀποσπᾶ ἀπὸ σημαντικότερα πράγματα» ἔγραφε ὁ Ἄρθουρ Κόναν Ντόιλ στὴ μητέρα του τὸ 1891. Σημαντικότερα ἀπὸ τὸν ντετέκτιβ ποὺ τὸν ἔκανε διάσημο ἦταν γιὰ τὸν Ντόιλ τὰ διηγήματα ἀγωνίας καὶ τρόμου ποὺ ἔγραφε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. Περιπέτειες στὴ στεριά καὶ τὴ θάλασσα, σὲ τρένα, μουσεῖα, σφραγισμένα δωμάτια καὶ κατακόμβες μὲ πρωταγωνιστὲς δαιμόνιες γυναῖκες, ἀρχαιολόγους, κακοποιούς, ταξιδευτὲς ἢ ἀπλοὺς δασκάλους

Πάρτε μιὰ πρώτη γεύση:

ΤΟ ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΟ ΚΟΥΤΙ

ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΠΡΑΓΜΑ, εἶπε ὁ παιδαγωγός. Ἔνα ἀπὸ κείνα τὰ τρομακτικὰ καὶ ἀλλόκοτα περιστατικὰ ποὺ δὲν ξέρεις πότε θὰ σοῦ τύχουν. Ἔχασα τὴν καλύτερη θέση ποὺ θὰ μπορούσα νὰ ἔχω ποτέ. Ἀλλὰ χαίρομαι ποὺ πῆγα στὸ Θόρπ Πλέις, γιατί κέρδισα... τέλος πάντων, στὴν πορεία τῆς ἀφήγησής μου θὰ μάθετε τί κέρδισα.

Δὲν ξέρω ἂν σᾶς εἶναι γνωστὸ ἐκεῖνο τὸ τμήμα τῶν Μίντλαντς ποὺ βρέχεται ἀπὸ τὸν ποταμὸ Ἔιβον. Ὁ Σαίξπηρ, ὁ ἀνθὸς τῆς φυλῆς, γεννήθηκε στὴν καρδιά του. Εἶναι μιὰ περιοχὴ κυματιστῶν βοσκοτόπων, ποὺ ἀνηφορίζουν σταδιακὰ πρὸς τὰ δυτικὰ μέχρι νὰ καταλήξουν στοὺς λόφους Μάλβερν. Δὲν ὑπάρχουν πόλεις, μόνο ἀναρίθμητα χωριά, τὸ καθένα μὲ τὴ γκρίζα νορμανδικὴ ἐκκλησία του. Ἔχεις ἀφήσει πίσω τίς πλίνθους τῶν νότιων καὶ ἀνατολικῶν κομητειῶν καὶ ὅλα εἶναι πέτρα — πέτρα γιὰ τοὺς τοίχους καὶ πέτρινες πλάκες καλυμμένες μὲ λειχῆνες γιὰ τίς στέγες. Ὅλα εἶναι καταθλιπτικά, συμπαγῆ καὶ ὀγκώδη, ὅπως ταιριάζει στὴν καρδιά ἐνὸς μεγάλου ἔθνους.

Στὸ κέντρο αὐτῆς τῆς περιοχῆς, ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Ἔβερσαμ, στὸ παλιὸ πατρογονικὸ του ἀρχοντικό, τὸ Θόρπ Πλέις, ζοῦσε ὁ σὲρ Τζὸν Μπόλαμορ, κι ἐκεῖ

Ήταν πού πῆγα νὰ διδάξω τούς δύο μικρούς γιούς του. Ὁ σέρ Τζόν ἦταν χῆρος· ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια κι εἶχε ἀπομείνει μὲ τὰ δύο αὐτὰ ἀγοράκια, ἡλικίας ὀχτώ καὶ δέκα ἐτῶν, κι ἓνα ἀξιολάτρευτο κοριτσάκι ἐφτὰ ἐτῶν. Ἡ δεσποινὶς Οὐίδερτον, πού εἶναι τώρα πιὰ σύζυγός μου, ἦταν γκουβερνάντα τῆς μικρῆς. Ἐγὼ ἤμουν δάσκαλος τῶν δύο ἀγοριῶν. Θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξει προφανέστερο προοίμιο μιᾶς σχέσης; Τώρα φροντίζει ἐμένα κι ἐγὼ διδάσκω τὰ δύο μικρὰ ἀγόρια μας. Ἀλλὰ νά... ἀποκάλυψα ἤδη τί ἦταν αὐτὸ πού κέρδισα στὸ Θόρπ Πλέις!

Ἦταν ἓνα πολὺ, πάρα πολὺ παλιό, ἀπίστευτα παλιὸ σπίτι —προνορμανδικὸ ἓνα τμήμα του—, καὶ οἱ Μπόλαμορ ἰσχυρίζονταν ὅτι ζοῦσαν ἐκεῖ πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τῶν Νορμανδῶν καὶ τὴν κατάκτηση τῆς Ἀγγλίας. Μοῦ προκάλεσαν μιὰ παγωμάρα στὸ στῆθος ὅταν πρωτοέφτασα οἱ ἀφάνταστα χοντροὶ γκριζοὶ τοῖχοι, οἱ ἀκατέργαστες ἐτοιμόρροπες πέτρες, ἡ μυρωδιὰ σὰν ἄρρωστου ζώου πού ἀναδυόταν ἀπὸ τὸν μουχλιασμένο σοβά τοῦ γέρικου κτηρίου. Ἀλλὰ ἡ σύγχρονη πτέρυγα ἦταν φωτεινὴ καὶ ὁ κῆπος καλοδιατηρημένος. Κανένα σπίτι δὲ γίνεται νὰ εἶναι καταθλιπτικὸ ὅταν ἔχει ἓνα ὁμορφο κοριτσάκι μέσα καὶ τόσα πολλὰ τριαντάφυλλα μπροστά.

Ἐκτὸς ἀπὸ πλῆρες ὑπηρετικὸ προσωπικὸ, ὑπήρχαμε μόνο ἄλλοι τέσσερις στὸ σπίτι. Ἡμασταν ἡ δεσποινὶς Οὐίδερτον, πού ἦταν τότε 24 χρόνων κι ὅσο ὁμορφη, ναί, ὅσο ὁμορφη εἶναι τώρα ἡ κυρία Κόλμορ, ἐγὼ ὁ Φράνκ Κόλμορ, 30 ἐτῶν, ἡ κυρία Στίβενς ἡ οἰκονόμος, μιὰ ψυχρὴ λιγομίλητη γυναίκα, καὶ ὁ κύριος Ρίτσαρντς, ἓνας ψηλὸς ἄντρας μὲ στρατιωτικὸ παράστημα πού ἔκτε-

λοῦσε καθήκοντα ἐπιστάτη στὰ κτήματα τῶν Μπόλα-
μορ. Οἱ τέσσερίς μας τρώγαμε πάντα μαζί, ἀλλά ὁ σερ
Τζόν συνήθιζε νὰ τρώει μόνος στὴ βιβλιοθήκη. Μερικὲς
φορὲς μᾶς ἔκανε παρέα στὸ δεῖπνο, ἀλλὰ γενικὰ χαιρό-
μασταν ὅταν δὲν ἐρχόταν.

Γιατὶ ἦταν ἕνας φοβερὸς ἄνθρωπος. Φανταστεῖτε
ἕναν ἄντρα ὕψους ἕξι ποδιῶν καὶ τριῶν Ἴντσῶν, ἐπιβλη-
τικῆς σωματικῆς κατασκευῆς, μὲ ἀριστοκρατικὸ πρό-
σωπο, σκοῦρα μαλλιά, δασύτριχα φρύδια, μιὰ μικρὴ, μυ-
τερή, μεφιστοφελικὴ γενειάδα καὶ ρυτίδες στὸ μέτωπό
του, καὶ γύρω ἀπ' τὰ μάτια του τόσο βαθιὲς πού λές κι
εἶχαν σκαλιστεῖ μὲ σουγιά. Εἶχε γκριζὰ μάτια, κουρα-
σμένο, σχεδὸν ἀπελπισμένο βλέμμα, ὑπερήφανο καὶ συ-
νάμα παθητικὸ, μάτια πού ἀξίωναν τὸν οἶκτο σου καὶ
σὲ προκαλοῦσαν νὰ τὸν δείξεις. Ἡ πλάτη του ἦταν κυρ-
τὴ ἀπ' τὴ μελέτη, ἀλλὰ κατὰ τ' ἄλλα ἦταν τόσο γοη-
τευτικὸς γιὰ τὴν ἡλικία του —55 χρόνων μᾶλλον— ὅσο
θὰ τὸν ἤθελε κάθε γυναίκα.

Ἄλλὰ ἡ παρουσία του δὲν ἦταν εὐχάριστη. Ἦταν
πάντα ἀβρός, πάντα ἐκλεπτυσμένος, ἀλλὰ ἀσυνήθιστα
σιωπηλὸς καὶ ἀπόμακρος. Δὲν ἔχω ζήσει ποτὲ ἄλλοτε
τόσο πολὺ μ' ἕναν ἄντρα καὶ νὰ τὸν ξέρω τόσο λίγο. Ἄν
ἦταν στὸ σπίτι, περνοῦσε τὴν ὥρα του ἢ στὸ μικρὸ γρα-
φεῖο του στὸν ἀνατολικὸ πύργο ἢ στὴ βιβλιοθήκη στὴ
σύγχρονη πτέρυγα. Ἦταν τόσο τυπικὸς στὴν καθημε-
ρινότητά του ὥστε θὰ μπορούσες ἀνὰ πᾶσα στιγμή νὰ
πεῖς ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν. Δύο φορὲς τὴ μέρα θὰ ἐπι-
σκεπτόταν τὸ γραφεῖο του — μίᾳ φορὰ μετὰ τὸ πρόγευ-
μα καὶ μίᾳ γύρω στίς δέκα τὸ βράδυ. Μέχρι πού μπο-
ροῦσες νὰ διορθώσεις καὶ τὸ ρολοῖ σου ἀπὸ τὸ θόρυβο

τῆς βαριάς πόρτας. Τὴν ὑπόλοιπη μέρα θὰ ἦταν στὴ βιβλιοθήκη του — μὲ ἐξάιρεση μιὰ-δυὸ ὥρες τὸ ἀπόγευμα ποὺ θὰ ἔκανε καμιά βόλτα μὲ τὰ πόδια ἢ μὲ τὸ ἄλογο, μοναχικὴ κι αὐτὴ ὅπως ἡ ὑπόλοιπη ζωὴ του. Ἀγαποῦσε τὰ παιδιὰ του κι ἐνδιαφερόταν ἰδιαιτέρα γιὰ τὴν πρόοδο τῶν σπουδῶν τους, ἀλλὰ ἐκεῖνα τὰ φόβιζε κάπως ἡ σιωπηλὴ, βλοσυρὴ παρουσία του καὶ τὸν ἀπέφευγαν ὅσο περισσότερο μποροῦσαν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὅλοι τὸ ἴδιο κάναμε.

Πέρασε λίγος καιρὸς μέχρι νὰ ἐνημερωθῶ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ σὲρ Τζὸν Μπόλαμορ, γιὰτὶ ἡ κυρία Στίβενς, ἡ οἰκονόμος, καὶ ὁ κύριος Ρίτσαρντς, ὁ ἐπιστάτης, παραῆταν πιστοὶ γιὰ νὰ μιλήσουν εὐκόλα γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ ἐργοδότη τους. Ὅσο γιὰ τὴ γκουβερνάντα, δὲ γνόριζε περισσότερα ἀπὸ μένα, καὶ τὸ κοινὸ μας ἐνδιαφέρον γι' αὐτὸν ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς λόγους ποὺ μᾶς ἔφεραν τὸν ἕναν κοντὰ στὸν ἄλλον. Τελικὰ ὅμως συνέβη ἓνα ἐπεισόδιο ποὺ ὀδήγησε σὲ μιὰ στενότερη φιλία μὲ τὸν κύριο Ρίτσαρντς καὶ σὲ μιὰ πληρέστερη γνώση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὑπηρετοῦσα.

Ἀφορμὴ τῆς προσέγγισης αὐτῆς δὲν ἦταν παρὰ ἡ πτώση τοῦ νεαροῦ κυρίου Πέρσι, τοῦ μικρότερου ἀπὸ τοὺς μαθητές μου, στὸ κανάλι τροφοδοσίας τοῦ νερόμυλου, μὲ προφανὴ κίνδυνο γιὰ τὴ ζωὴ του ἀλλὰ καὶ τὴ δική μου, μιὰ καὶ χρειάστηκε νὰ διακινδυνεύσω γιὰ νὰ τὸν σώσω. Μουσκεμένος κι ἐξαντλημένος —γιατὶ ἤμουν πολὺ πιὸ καταπονημένος ἀπ' τὸ παιδί—, κατευθυνόμενος πρὸς τὸ δωμάτιό μου, ὅταν ὁ σὲρ Τζὸν, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὴ φασαρία, ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ γραφείου του καὶ μὲ ρώτησε τί συμβαίνει. Τοῦ εἶπα γιὰ τὸ ἀτύ-

χημα, αλλά τον διαβεβαίωσα ότι τὸ παιδί του δὲν κινδύνευε, κι ἐκεῖνος μὲ ἄκουγε μ' ἓνα αὐστηρό, ἀνέκφραστο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο ἐξέφραζε στὰ ἀνήσυχα μάτια του καὶ στὰ σφιγμένα χεῖλη του τὰ συναισθήματα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρύψει.

—“Ἐνα λεπτό! Περάστε μέσα! Πεῖτε μου λεπτομέρειες! εἶπε κἀνοντας μεταβολὴ καὶ ξαναμπαίνοντας στὸ γραφεῖο.

Κι ἔτσι βρέθηκα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ ἄδυτο, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὁποίου, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, κανένα ἄλλο πόδι δὲν εἶχε πατήσει ἐπὶ τρία χρόνια ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ ἡλικιωμένου ὑπηρέτη ποὺ τὸ καθάριζε. Ἦταν ἓνα στρογγυλὸ δωμάτιο, προσαρμοσμένο στὸ σχῆμα τοῦ πύργου στὸν ὁποῖο βρισκόταν, μὲ χαμηλὸ ταβάνι, ἓνα στενὸ, καλυμμένο ἀπὸ κισσοὺς παράθυρο καὶ τὴν ἀπλόουστερη δυνατὴ ἐπίπλωσι· ἓνα παλιὸ χαλί, μιὰ μοναδικὴ καρέκλα, ἓνα τραπέζι ἀπὸ ξύλο πεύκου κι ἓνα μικρὸ ράφι μὲ βιβλία ἦταν ὅλα ὅσα ὑπῆρχαν. Πάνω στὸ τραπέζι ὑπῆρχε ἡ ὀλόσωμη φωτογραφία μιᾶς γυναίκας. Δὲν ἔδωσα καμιὰ ἰδιαίτερη σημασία στὰ χαρακτηριστικά, ἀλλὰ θυμᾶμαι ὅτι ἡ κυρίαρχη ἐντύπωση ποὺ ἔδινε ἦταν μιὰ μεγαλόψυχη εὐγένεια. Δίπλα τῆς ὑπῆρχε ἓνα μεγάλο, μαῦρο, βερνικωμένο κουτὶ καὶ μιὰ-δυὸ δέσμες γραμμῶν ἢ χαρτιᾶ πιασμένα μὲ ἐλαστικὲς ταινίες.

Ἡ συνομιλία μας ἦταν σύντομη, γιατί ὁ σὲρ Τζὸν Μπόλαμορ διέκρινε ὅτι ἤμουν βρεγμένος καὶ ὅτι θὰ ἔπρεπε ν' ἀλλάξω ρούχα χωρὶς καθυστέρηση. Τὸ ἐπεισόδιὸ ὀδήγησε ὥστόσο σὲ μιὰ διαφωτιστικὴ συζήτηση μὲ τὸν Ρίτσαρντς, τὸν ἐπιστάτη, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μπεῖ ποτὲ στὸ δωμάτιο ποὺ ἡ τύχη μοῦ εἶχε ἀνοίξει. Τὸ ἴδιο ἀπό-

γευμα ἤρθε καὶ μὲ βρῆκε, κυριευμένος ἀπὸ περιέργεια, καὶ περπατήσαμε μαζί στὸ δρομάκι τοῦ κήπου συζητώντας, ἐνῶ οἱ δύο μαθητές μου ἔπαιζαν τένις στὸ γκαζὸν δίπλα μας.

— Δὲ μπορεῖς νὰ συνειδητοποιήσεις τὴν ἐξαίρεση ποὺ ἔχει γίνει γιὰ χάρη σου, μοῦ εἶπε. Τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἀποτελεῖ ἕνα μυστήριο, καὶ οἱ ἐπισκέψεις τοῦ σέρ Τζὸν σ' αὐτὸ εἶναι τόσο τακτικές καὶ συνεπεῖς, ὥστε ἔχει δημιουργηθεῖ σὲ ὅλους μας ἕνας σχεδὸν δεισιδαιμονικὸς φόβος. Σὲ διαβεβαιώνω ὅτι ἂν σοῦ ἐπαναλάβανα ποτὲ τίς ἱστορίες ποὺ κυκλοφοροῦν — ἱστορίες γιὰ μυστηριώδεις ἐπισκέπτες καὶ γιὰ φωνές ποὺ ἔχουν ἀκούσει οἱ ὑπηρετίες —, ἴσως καὶ νὰ ὑποψιαζόσουν ὅτι ὁ σέρ Τζὸν εἶχε ἐπιστρέψει στὶς παλιές του συνήθειες.

— Γιατί λὲς «ἐπιστρέψει»; ρώτησα.

Μὲ κοίταξε ἐκπληκτός.

— Εἶναι δυνατόν, εἶπε, νὰ σοῦ εἶναι ἄγνωστο τὸ παρελθὸν τοῦ σέρ Τζὸν Μπόλαμορ;

— Ἀπολύτως.

— Μὲ ἐκπλήσσεις. Νόμιζα ὅτι ὅλοι στὴν Ἀγγλία γνώριζαν κάτι γιὰ τοὺς προγόνους του. Δὲ θὰ ἀνέφερα λέξη ἂν δὲν ἦσουν πιά ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς, κι ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε περίπτωση τὰ γεγονότα νὰ φτάσουν στ' ἄφτιά σου μὲ δριμύτερο τρόπο στὴν περίπτωση ποὺ δὲ σοῦ τὰ ἀποκαλύψω ἐγώ. Θεωροῦσα πάντα δεδομένο πὼς ἤξερες ὅτι ἦσουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ «διαβόλου» Μπόλαμορ.

— Μὰ γιατί «διαβόλος»; ρώτησα.

— Ἄ, εἶσαι νέος καὶ ὁ κόσμος κινεῖται γρήγορα, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια τὸ ὄνομα τοῦ «διαβόλου» Μπόλαμορ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα στὸ Λονδίνο.

Ήταν ὁ ἠγέτης τῆς πιὸ ἐκλυτῆς κάστας, ψηλὸς καὶ ρωμαλέος, ὄδηγός, χαρτοπαίκτης, μέθυσος — ἓνα κατάλοιπο τοῦ παλιοῦ αὐτοῦ εἴδους ἐξίσου κακὸ μὲ τὰ χειρότερα δείγματα του.

Τὸν κοίταζα κατάπληκτος.

— Τί! ἀναφώνησα. Αὐτὸς ὁ ἥσυχος, μελετηρὸς, μελαγχολικὸς ἄντρας;

— Ὁ πιὸ ἄσωτος καὶ ἀκόλαστος σ' ὀλόκληρη τὴν Ἀγγλία! Μεταξὺ μας ὄλ' αὐτά, Κόλμορ. Ἀλλὰ καταλαβαίνεις τώρα τί ἐννοῶ ὅταν λέω ὅτι μιὰ γυναικεία φωνὴ στὸ δωμάτιό του μπορεῖ ἀκόμη καὶ τώρα νὰ προκαλέσει ὑποψίες.

— Μὰ τί μπορεῖ νὰ τὸν ἄλλαξε τόσο πολὺ;

— Ἡ μικρὴ Μπέριλ Κλέαρ ὅταν ἀποδέχθηκε τὸν κίνδυνο νὰ γίνῃ γυναίκα του. Αὐτὴ ἦταν τὸ καθοριστικὸ στοιχεῖο. Εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ἀκόμη καὶ οἱ ὅμοιοί του τὸν εἶχαν ἀπορρίψει. Ὑπάρχει μιὰ τεράστια διαφορὰ, ξέρεις, ἀνάμεσα σ' ἓναν ποὺ πίνει καὶ σ' ἓναν μέθυσο. Ὅλοι πίνουν, ἀλλὰ τὸν μέθυσο δὲν τὸν θέλουν γιὰ παρέα. Εἶχε καταντήσει σκλάβος τοῦ πιστοῦ, ἀπελπισμένος κι ἀβοήθητος. Τότε ἐμφανίστηκε ἐκείνη, εἶδε τίς δυνατότητες ἐνὸς θαυμάσιου ἄντρα μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο ράκος, πῆρε τὸ ρίσκο νὰ τὸν παντρευτεῖ, ἂν καὶ θὰ μποροῦσε νὰ διαλέξει ἀνάμεσα σὲ δέκα ἄλλους, καί, ἀφιερώνοντας τὴ ζωὴ της σ' αὐτό, τὸν ἐπανέφερε στὴ σοβαρότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια. Θὰ ἔχεις προσέξει ὅτι δὲν ὑπάρχουν ποτὰ στὸ σπίτι. Ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τότε ποὺ τὸ πόδι της διάβηκε τὸ κατώφλι. Μιὰ σταγόνα πιστὸ θὰ ἦταν γι' αὐτόν, ἀκόμη καὶ τώρα, σὰ μιὰ σταγόνα αἷμα γιὰ μιὰ τίγρη.

—“Ὡστε ἡ ἐπιρροή της τὸν συγκρατεῖ ἀκόμη;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐντυπωσιακόν. “Ὅταν πέθανε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ὅλοι περιμέναμε καὶ φοβόμασταν ὅτι θὰ ξαναγύριζε στὶς παλιές του συνήθειες. Τὸ φοβόταν κι ἐκεῖνη, καὶ ἡ σκέψη καὶ μόνο τὴν τρώμαζε, γιατί ἦταν κάτι σὰ φύλακας-ἄγγελος γιὰ κείνον καὶ ζοῦσε μόνο γι’ αὐτὸν τὸ σκοπὸ. Ἀλήθεια, εἶδες ἓνα μαῦρο γυαλιστερό κουτὶ στὸ δωμάτιό του;

— Ναι.

— Νομίζω ὅτι περιέχει γράμματά της. Ἄν χρειαστεῖ ποτὲ νὰ λείψει ἀπὸ τὸ σπῆτι ἔστω καὶ γιὰ μιὰ νύχτα, παίρνει πάντα μαζί του τὸ μαῦρο γυαλιστερό κουτί. Ξέρεις, Κόλμορ, ἴσως νὰ σοῦ εἶπα περισσότερα ἀπ’ ὅσα θὰ ἔπρεπε, ἀλλὰ θὰ περιμένω νὰ μοῦ τὸ ἀνταποδώσεις ἂν περιέλθει σὲ γνώση σου κάτι τὸ ἐνδιαφέρον.

Καταλάβαινα ὅτι ὁ ἐπιστάτης διακατείχετο ἀπὸ περιέργεια καὶ ἦταν καὶ λίγο θιγμένος πού ἐγώ, ὁ νεοφερμένος, ὑπῆρξα ὁ πρῶτος πού διείσδυσε στὸ ἄβατο δωμάτιο. Ἀλλὰ τὸ γεγονός με ἀνέβασε στὴν ἐκτίμησή του κι ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή καὶ μετὰ ἀπέκτησα στενότερη σχέση μαζί του.

Μετὰ ἀπ’ αὐτό, ἡ σιωπηλὴ κι ἐπιβλητικὴ φιγούρα τοῦ ἐργοδότη μου ἔγινε ἀντικείμενο μεγαλύτερου ἐνδιαφέροντος γιὰ μένα. Ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω ἐκεῖνο τὸ ἀλλόκοτο ἀνθρώπινο βλέμμα στὰ μάτια του, ἐκεῖνες τὶς βαθιὲς ρυτίδες στὸ πολυβασανισμένο ἀπὸ τὶς ἔγνοιες πρόσωπό του. Ἦταν ἓνας ἄντρας πού ἔδινε μιὰν ἀτελείωτη μάχη, ἔχοντας μπροστά του ἀπ’ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ ἓναν φριχτὸ ἀντίπαλο πού πάσχιζε μόνιμα νὰ τὸν προσεγγίσει, ἓναν ἀντίπαλο πού θὰ τοῦ κατέστρεφε τὸ σῶμα

και την ψυχή ἄν κατάφερνε νὰ χώσει τὰ νύχια του και πάλι στὶς σάρκες του. Καθὼς παρακολουθοῦσα τὴ βλοσυρὴ φιγούρα νὰ βηματίζει στὸ διάδρομο ἢ νὰ βαδίζει στὸν κῆπο, αὐτὸς ὁ ἄμεσος κίνδυνος ἔμοιαζε ν' ἀποκτᾶ σχῆμα, και σχεδὸν φανταζόμουν πὼς ἔβλεπα αὐτὸν τὸν ἀποκρουστικὸ και ἐπικίνδυνο δαίμονα νὰ σέρνεται μέσα στὴν ἴδια τὴ σκιά του, σὰ φοβισμένο ζῶο ποὺ κρύβεται δίπλα στὸν φύλακά του ἔτοιμο νὰ χιμηῆξει στὸ λαιμὸ του μόλις τὸν βρεῖ ἀφύλαχτο. Καὶ ἡ νεκρὴ γυναίκα, ἐκεῖνη ποὺ εἶχε ἀφιερώσει τὴ ζωὴ της στὴν προστασία του ἀπ' αὐτὸν τὸν κίνδυνο, ἀποκτοῦσε και ἐκεῖνη σχῆμα στὴ φαντασία μου και τὴν ἔβλεπα σὰ μιὰ σκιωδὴ ἀλλὰ ὁμορφη παρουσία ποὺ παρενέβαινε μονίμως μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα γιὰ νὰ προστατεύσει τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε.

Ἄπο διαίσθηση φάνηκε νὰ καταλαβαίνει τὴ συμπάθειά μου γι' αὐτὸν και ἔδειχνε, μὲ τὸν δικὸ του σιωπηλὸ τρόπο, ὅτι τὸ ἐκτιμοῦσε. Μέχρι ποὺ μὲ προσκάλεσε κάποτε νὰ μοιραστοῦμε τὸν ἀπογευματινὸ του περίπατο, και παρόλο ποὺ δὲν ἀνταλλάξαμε λέξη στὴ διάρκειά του, ἦταν ἓνα σημάδι ἐμπιστοσύνης ποὺ δὲν εἶχε δείξει σὲ κανέναν ἄλλον ὡς τώρα. Μοῦ ζήτησε ἐπίσης νὰ βάλω μιὰ τάξη στὴ βιβλιοθήκη του (ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἰδιωτικὲς βιβλιοθῆκες στὴν Ἀγγλία), και πέρασα πολλὰς ὥρες τὰ βράδια παρουσία του, ἀλλὰ ὄχι και μὲ τὴ συντροφιά του —ἐκεῖνος νὰ διαβάζει στὸ γραφεῖο του και ἐγὼ νὰ κάθομαι σ' ἓνα κούφωμα δίπλα στὸ παράθυρο—, προσπαθώντας νὰ βάλω μιὰ τάξη στὸ χάος ποὺ ἐπικρατοῦσε μὲ τὰ βιβλία του. Παρὰ τὶς στενὲς αὐτὲς σχέσεις, δὲ μοῦ ξαναζητήθηκε νὰ μπῶ στὸ δωμάτιο τοῦ πυργίσκου.

Και ξαφνικά τὰ αἰσθήματα ἄλλαξαν. Ἐνα ἀπλό περιστατικό μετέβαλε τὴ συμπάθειά μου σὲ ἀποστροφή καὶ μ' ἔκανε νὰ συνειδητοποιήσω ὅτι ὁ ἐργοδότης μου παρέμενε ἀκόμη αὐτὸ πού πάντα ἦταν, ἀλλὰ μὲ τὸ πρόσθετο ἐλάττωμα τῆς ὑποκρισίας. Αὐτὸ πού συνέβη ἦταν τὸ ἐξῆς:

Ἐνα βράδυ ἡ δεσποινὶς Οὐίδερτον εἶχε κατέβει στὸ Μπροντγουέι, τὸ γειτονικὸ χωριό, γιὰ νὰ τραγουδήσει σ' ἕνα κονσέρτο γιὰ κάποιον φιλανθρωπικὸ σκοπὸ, κι ἐγώ, μιὰ καὶ τὸ εἶχα ὑποσχεθεῖ, εἶχα πάει γιὰ νὰ τὴ συνοδεύσω στὴν ἐπιστροφή. Ὁ δρόμος περνάει κάτω ἀπὸ τὸν ἀνατολικὸ πυργίσκο, καὶ παρατήρησα καθὼς βαδίζαμε ὅτι τὸ φῶς στὸ κυκλικὸ δωμάτιο ἦταν ἀναμμένο. Ἦταν μιὰ καλοκαιρινὴ βραδιά καὶ τὸ παράθυρο, πού βρισκόταν λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, ἦταν ἀνοιχτό. Ἡμασταν ἀφοσιωμένοι στὴν κουβέντα μας ἐκείνη τὴν ὥρα κι εἶχαμε κοντοσταθεῖ στὸ γκαζόν πού περιβάλλει τὸν παλιὸ πυργίσκο, ὅταν ξαφνικὰ κάτι διέκοψε τὴ συζήτησή μας κι ἀπομάκρυνε τὶς σκέψεις μας ἀπὸ τὰ θέματά μας.

Ἦταν μιὰ φωνή — ἀναμφίβολα γυναικεία. Ἦταν σιγανή — τόσο σιγανή πού μόνο μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἤσυχη νυχτερινὴ ἀτμόσφαιρα θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ἀκούσουμε, ἀλλὰ ἂν καὶ ἀδύναμη, δὲν ὑπῆρχε καμία ἀμφιβολία ὅτι ἦταν γυναικεία. Ξεστόμισε βιαστικά, ξέπνοα, μερικὲς φράσεις καὶ μετὰ σιώπησε — ἕνα εἶδος ἀξιολύπητης, λαχανιασμένης, ἱκετευτικῆς φωνῆς. Ἡ δεσποινὶς Οὐίδερτον κι ἐγὼ κοιταχτήκαμε γιὰ μιὰ στιγμὴ σαστισμένοι. Μετὰ προχωρήσαμε βιαστικὰ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ ἀρχοντικοῦ.

—'Απ' τὸ παράθυρο ἀκούστηκε, εἶπα.

—Δὲν κάνει νὰ μποῦμε στὸ ρόλο τῶν ὠτακουστῶν, μοῦ ἀπάντησε. Θὰ πρέπει νὰ ξεχάσουμε πῶς τὴν ἀκούσαμε.

Ὑπῆρχε μιὰ ἀπουσία ἐκπληξῆς στὴ στάση τῆς ποῦ μοῦ προκάλεσε μιὰ νέα σκέψη.

—Τὴν ἔχεις ξανακούσει, ἀποφάνθηκα.

—Δὲ φταίω ἐγώ. Τὸ δωμάτιό μου εἶναι ψηλότερα στὸν ἴδιο πυργίσκο. Ἔχει συμβεῖ πολλές φορές.

—Ποιά μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ γυναίκα;

—Ἔχω μιὰ ἰδέα. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν τὴ συζητήσω.

Ὁ τόνος τῆς ἀρκοῦσε γιὰ νὰ καταλάβω τί σκεφτόταν. Ἀλλά, ὑποθέτοντας ὅτι ὁ ἐργοδότης μας ἔκανε μιὰ διπλὴ καὶ ὑποπτη ζωὴ, ποιά μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ μυστηριώδης γυναίκα ποῦ τοῦ ἔκανε παρέα στὸν παλιὸ πυργίσκο; Ἦξερα ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησή μου πόσο παγερὸ καὶ ἄδειο ἦταν τὸ δωμάτιο. Σίγουρα δὲ ζοῦσε ἐκεῖ. Ἀλλὰ στὴν περίπτωση αὐτὴ, ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Δὲ μπορεῖ νὰ ἦταν κάποια ἀπ' τὶς γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ. Ὅλες τους βρίσκονταν ὑπὸ τὸ ἀγρυπνο βλέμμα τῆς κυρίας Στίβενς. Ἡ ἐπισκέπτρια πρέπει νὰ εἶχε ἔρθει ἀπ' ἔξω. Ἀλλὰ πῶς;

Καὶ ξαφνικὰ θυμήθηκα πόσο παλιὸ ἦταν τὸ κτήριο καὶ πόσο πιθανὸ νὰ ὑπῆρχε κάποια μεσαιωνικὴ διόδος· δὲν ὑπάρχει παλιὸ κάστρο χωρὶς τέτοιο πέρασμα. Τὸ μυστηριώδες δωμάτιο ἦταν στὸ ἰσόγειο τοῦ πυργίσκου, ὅποτε, ἂν ὑπῆρχε κάτι τέτοιο, σίγουρα θὰ περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα. Ὑπῆρχαν πολυάριθμα ἀγροτόσπιτα στὴ γύρω περιοχὴ. Ἡ ἄλλη ἄκρη τῆς μυστικῆς διόδου ἴσως νὰ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ καμιὰ συστάδα γειτονικῶν θά-

μων. Δὲν εἶπα τὸ παραμικρὸ σὲ κανέναν, ἀλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι τὸ μυστικὸ τοῦ ἐργοδότη μου δὲ μοῦ ἦταν ἀπρόσιτο.

Κι ὅσο περισσότερο τὸ πιστεῦα αὐτό, τόσο περισσότερο ἐντυπωσιαζόμουν ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔκρυβε τὸν πραγματικὸ χαρακτήρα του. Συχνά, ὅταν παρατηροῦσα τὴ λιτοδίαιτη φιγούρα του, ἀναρωτιόμουν ἂν ἦταν πράγματι δυνατὸ νὰ ἔκανε ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος αὐτὴν τὴ διπλὴ ζωὴ, καὶ προσπαθοῦσα νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι οἱ ὑποψίες μου ἴσως ν' ἀποδεικνύονταν τελικὰ ἀβάσιμες. Ἀλλὰ ὑπῆρχε ἡ γυναικεία φωνή, ὑπῆρχε τὸ κρυφὸ νυχτερινὸ ραντεβού στὸ δωμάτιο τοῦ πυργίσκου — πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιδέχονται τέτοια γεγονότα μιὰν ἀθῶα ἐρμηνεία; Αἰσθάνθηκα νὰ μοῦ προκαλεῖ τρόμο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Ἦμουν κυριευμένος ἀπὸ ἀπέχθεια γιὰ κείνη τὴ βαθιά, ἐπίμονη ὑποκρισία του.

Μόνο μία φορὰ στὴ διάρκεια ὅλων αὐτῶν τῶν μηνῶν τὸν εἶδα χωρὶς τὸ μελαγχολικὸ ἀλλὰ ἀπαθὲς προσωπεῖο ποὺ συνήθως παρουσίαζε στὸν συνομιλητὴ του. Γιὰ μιὰ στιγμή διέκρινα κάτι ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ἡφαιστειώδεις φλόγες ποὺ ἔκρυβε τόσον καιρό. Ἡ περίπτωσις ἦταν ἀνάξια λόγου, γιατί τὸ ἀντικείμενο τῆς ὀργῆς του δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὴν ἡλικιωμένη καθαρίστρια τὴν ὁποία ἔχω ἤδη ἀναφέρει ὡς τὸ μοναδικὸ ἄτομο ποὺ τοῦ ἐπιτρεπόταν ἡ εἴσοδος στὸ μυστηριῶδες δωμάτιό του. Περνοῦσα ἀπὸ τὸ διάδρομο ποὺ ὀδηγοῦσε στὸν πυργίσκο — ἐπειδὴ τὸ δωμάτιό μου ἦταν πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση— ὅταν ἄκουσα μιὰ ξαφνιασμένη, τρομαγμένη κραυγὴ καὶ ταυτόχρονα τὴ βραχνή, ἄγρια καὶ ἀναρθρη, λόγῳ πάθους, φωνὴ ἐνὸς ἄντρα. Ἦταν τὸ γρύλισμα ἐνὸς

λυσσασμένου άγριου ζώου. "Υστερα άκουσα τή φωνή του δονούμενη από θυμό.

— Τόλμησες! φώναξε. Τόλμησες να παρακούσεις τις όδηγίες μου!

Τήν επόμενη στιγμή ή καθαρίστρια με προσπέρασε τρέχοντας στο διάδρομο, κάτωχωρη και τρέμοντας, ενώ ή φοβερή φωνή βροντούσε πίσω της.

— Πήγαινε στην κυρία Στίβενς για τὰ λεφτά σου! Μην ξαναπατήσεις τὸ πόδι σου στο Θόρπ Πλέις!

Κυριευμένος από περιέργεια, δὲν άντεξα να μην ακολουθήσω τή γυναίκα, και τή βρήκα πίσω από τή γωνία να έχει άκουμπήσει στον τοίχο και να τρέμει σὰ φοβισμένο κουνέλι.

— Τί συμβαίνει, κυρία Μπράουν; ρώτησα.

— Ο κύριος! ψέλλισε. "Ω, πόσο φοβήθηκα! "Αν βλέπατε τὰ μάτια του, κύριε Κόλμορ! Νόμισα ότι θά με σκότωνε!

— Μὰ τί κάνατε;

— Τίποτα, κύριε, τίποτα! Τουλάχιστον τίποτα που να δικαιολογεί τέτοια αντίδραση. Απλώς άκούμπησα τὸ χέρι μου σ' εκείνο τὸ μαῦρο κουτί του — δὲν τὸ εἶχα καν άνοίξει, όταν μπήκε κι άκούσατε τί έγινε. Έχασα τή δουλειά μου και χαίρομαι γι' αυτό, γιατί δὲ θά τολμοῦσα να ξαναβρεθῶ κοντά του.

"Ωστε τὸ γυαλιστερό κουτί ἦταν ή αιτία αὐτοῦ τοῦ ξεσπάσματος — τὸ κουτί που δὲ δεχόταν ποτέ ν' άποχωριστεῖ. Ποιά ἦταν ή σχέση, ή υπήρχε κάποια σχέση, ανάμεσα σ' αὐτὸ και στις κρυφές επισκέψεις τῆς κυρίας τῆς όποίας τή φωνή εἶχα άκούσει; Η όργή τοῦ σερ Τζόν Μπόλαμορ ἦταν άνθεκτική όσο και παράφορη, γιατί από

ἐκείνη τὴ μέρα ἡ κυρία Μπράουν, ἡ καθαρίστρια, ἐξαφανίστηκε καὶ τὸ Θόρπ Πλῆις δὲν τὴν ξαναεῖδε.

Καὶ τώρα θέλω νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ ἀσυνήθιστο συμβάν πού ἔδωσε τὴν ἀπάντηση σὲ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀσυνήθιστα ἐρωτήματα καὶ συνέβαλε ὥστε νὰ περιέλθει σὲ γνώση μου τὸ μυστικὸ τοῦ ἐργοδότη μου. Ἡ ἱστορία ἴσως νὰ σᾶς ἀφήσει μὲ κάποιες ἀμφιβολίες ὡς πρὸς τὸ κατὰ πόσον ἡ περιέργειά μου δὲν ὑπερίσχυσε τῆς ἀξιοπρέπειάς μου καὶ δὲν ξέπεσα στὸ σημεῖο νὰ ὑποδυθῶ τὸν κατὰ σκοπο. Ἄν ἐπιλέξετε αὐτὴν τὴν ἄποψη, δὲ μπορῶ νὰ κάνω τίποτα· μπορῶ ἀπλῶς νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ὅσο ἀπίθανο κι ἂν φαίνεται, τὰ πράγματα ἐξελίχθηκαν ὅπως ἀκριβῶς τὰ περιγράφω.

Τὸ πρῶτο στάδιο γιὰ τὴ λύση τοῦ δράματος ἦταν ὅτι τὸ μικρὸ δωμάτιο στὸν πυργίσκο κατάντησε μὴ κατοικήσιμο. Αὐτὸ συνέβη ἐξαιτίας τῆς πτώσης τοῦ φαγωμένου ἀπὸ τὰ σκουλήκια δρύινου δοκαριοῦ πού στήριζε τὸ ταβάνι. Σαπισμένο ἀπὸ τὸ χρόνο, ἔσπασε στὴ μέση ἕνα πρῶι καὶ παρέσυρε μαζί του μιὰ ποσότητα σοβᾶ. Εὐτυχῶς ὁ σερ Τζὸν δὲν ἦταν στὸ δωμάτιο ἐκείνη τὴν ὥρα. Τὸ πολύτιμο κουτί του ἀνασύρθηκε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ συντρίμμια καὶ μεταφέρθηκε στὴ βιβλιοθήκη, ὅπου ἔκτοτε παρέμενε κλειδωμένο μέσα στὸ γραφεῖο του. Ὁ σερ Τζὸν δὲν ἔκανε τίποτα γιὰ νὰ διορθώσει τὴ ζημιὰ καὶ δὲ μοῦ δόθηκε ποτὲ ἡ εὐκαιρία νὰ ψάξω γιὰ ἐκείνη τὴ μυστικὴ δίοδο, τὴν ὑπαρξὴ τῆς ὁποίας εἶχα ὑποθέσει. Ὅσο γιὰ τὴν κυρία, θὰ εἶχα θεωρήσει ὅτι ἡ ἀναστάτωση πού προκλήθηκε θὰ πρέπει νὰ διέκοψε τὶς ἐπισκέψεις της ἂν δὲν ἄκουγα ἕνα βράδυ τὸν κύριο Ρίτσαρντς νὰ ρωτᾶει τὴν κυρία Στίβενς ποιὰ ἦταν ἡ γυ-

ναίκα τὴν ὁποία εἶχε ἀκούσει νὰ μιλᾷ στὴ βιβλιοθήκη μὲ τὸν σερ Τζόν. Δὲν ἄκουσα τὴν ἀπάντησή της, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀντίδρασή της κατάλαβα πὼς δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔπρεπε ν' ἀπαντήσει ἢ ν' ἀποφύγει τὴν ἴδια ἐρώτηση.

— Ἐχεις ἀκούσει τὴ φωνή, Κόλμορ; εἶπε ὁ ἐπιστάτης.

Ὅμολόγησα πὼς ναί.

— Καὶ ποιά εἶναι ἡ γνώμη σου;

Ἄνασῆκωσα ἀμήχανα τοὺς ὤμους μου καὶ παρατήρησα πὼς δὲν ἦταν δική μου δουλειά.

— Ἐλα, ἔλα, εἶσαι κι ἐσὺ τὸ ἴδιο περίεργος ὅσο ὅλοι μας. Εἶναι γυναίκα ἢ ὄχι;

— Ἀσφαλῶς καὶ εἶναι γυναίκα.

— Ἀπὸ ποιοῦ δωματίου τὴν ἄκουσες;

— Ἀπὸ τὸ δωματίου τοῦ πυργίσκου, πρὶν πέσει τὸ ταβάνι.

— Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἄκουσα ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη μόλις χθὲς τὸ βράδυ. Περνοῦσα ἀπ' ἔξω πηγαίνοντας γιὰ ὕπνο καὶ ἄκουσα κάτι νὰ θρηνεῖ καὶ νὰ ἰκετεύει τόσο καθαρά, ὅσο ἀκούω αὐτὴν τὴ στιγμὴ ἐσένα. Μπορεῖ νὰ εἶναι γυναίκα —

— Τί ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ εἶναι;

Μὲ κοίταξε αὐστηρά.

— Ὑπάρχουν περισσότερα πράγματα στὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, εἶπε. Ἄν εἶναι γυναίκα, πὼς πηγαίνει ἐκεῖ;

— Δὲν ξέρω.

— Οὔτε κι ἐγώ. Ἀλλὰ ἂν εἶναι τὸ ἄλλο... γιὰ ἓναν ρεαλιστὴ ἐπιχειρηματία στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα εἶναι μᾶλλον γελοῖο θέμα συζήτησης.

Αναζητήστε το [εδώ](#)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr

 [/gutenbergbooks](https://www.facebook.com/gutenbergbooks)